

og i mange Forhold saa indgribende Arbeide som Udarbeidelsen af en ny Fattiglov, hvor Anskuelser og Meninger staa i flere Retninger temmelig skarpt overfor hinanden, maa der, for at naa et Resultat, der er acceptabelt for alle Sider, slaas af paa Fordringerne, den ene Side maa bøie sig for den andens afvigende Anskuelser og omvendt. At Resultatet ogsaa er betragtet som tilfredsstillende af Rigsdagens Medlemmer fremgaar noksom deraf, at Loven vedtoges enstemmig i Landstinget og kun et Medlem (Leth) stemte imod dens endelige Vedtagelse i Folkethinget.

Lovens **1ste Kapitel, om Forsørgelsespligten**, omhandler væsentlig Familieforholdene, og hvad dermed nærmest staar i Forbindelse. Pligten for nære Slægtinge til at hjælpe hinanden er yderligere skærpet i Loven i Forhold til den hidtil bestaaende Ret, og der er indført forskjellige nye Bestemmelser for Hustruens Vedkommende. Der kan saaledes nævnes Bestemmelserne om, at saa længe en Hustru, der har særegne Midler eller Indtægter, ikke er endelig skilt fra sin Mand, kan det, naar Manden falder Fattigvæsenet til Byrde, paalægges hende at yde Bidrag til hans Underhold, hvilket Paalæg i Henseende til Pligten at yde Bidraget, dettes Størrelse og Ydelsesmaaden træffes af Overøvrigheden paa det Sted, hvor Hustruen opholder sig. Fattigvæsenet kan fordre dette Bidrag inddrevet ved Udpantning men derimod ikke fordre det afsonet.

2det Kapitel handler om **Forsørgelsesstedet** og slutter sig ganske til den bestaaende Ret. Som en Afvigelse herfra kan mærkes Bestemmelsen om, at Udlændinge vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de erholde Indfødsret. En anden ny Bestemmelse er ogsaa indsat i dette Kapitel saalydende: „Er der ingen Kommune, der i Medfør